Časopis bohoslovcov Kňazského seminára
svätého Gorazda v Nitre

GORAZD

XXXIV. ročník

Veľká noc 2024

© Gorazd
časopis bohoslovcov
Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre

Ročník XXXIV., akad. rok 2023/2024
Veľká noc 2024, číslo 1/2024
Periodicita vydávania: trikrát ročne
Názov vydavateľa: GORAZD n.f.
IČO vydavateľa: IČO 35 602 449
Dátum vydania: 25. 03. 2024
Vydávajú: bohoslovci Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre
Adresa redakcie: Samova 14, 949 01 Nitra 1
E-mail: gorazd@ksnr.sk

Šéfredaktor: Dávid Makáň
Zástupca šéfredaktora: Matej Kuna
Foto (pokiaľ nie je uvedené inak): Dávid Makáň, archív redakcie, Človek a Víra, Pixabay, Marek Mucha

Grafická úprava: Dávid Makáň, Matej Kuna
Sadzba: Dávid Makáň, Matej Kuna
Jazyková úprava: PaedDr. Marta Dukátová
Distribúcia: Matúš Bielčik

Imprimatur: Mons. ThDr. Marián Chovanec, pomocný biskup a generálny vikár; BÚ v Nitre, 17. 3. 2004, č. 371/2004
Registrácia: EV 3270/09
ISSN: 1336-4677
Cenzor: Mons. ThLic. Marián Dragúň, BÚ v Nitre, 23. 11. 2018, č. 1232/2018
Tlač: Varínska tlačiareň
Fotografia na titulnej strane: Marek Mucha
Svoj dar pre časopis Gorazd môžete poukázať tu:
Bankové spojenie:
SK23 0200 0000 0045 9001 6253

Obsah

03/ Úvodník
04/ Kronikárove zápisky
06/ Deň otvorených dverí pre miništrantov
08/ Svedectvo povolania seminaristu
12/ Životné míľniky kardinála Korca
16/ Spoločná fotografia
18/ Prečo sa mení dátum Veľkej noci?
20/ Svedectvo sr. Veroniky
24/ Na slovíčko: Monika Paločková
29/ Kreatívna výzva pre malých i veľkých
30/ Kapitulské vtipy
31/ Prihlášky na štúdium teológie
32/ Pozvánka na Deň otvorených dverí

Úvodník

Symbolom Veľkej noci je vajíčko, lebo ide o sviatok nového života, a už Louis Pasteur vyhlásil, že *omne vivum ex ovo* – všetko živé je z vajca. Ale čím je vajíčko pre kresťanov? Ako malý som s bratom chodil na Veľkonočný pondelok polievať. Už ráno sme sa vydali na mokrú púť: mamička, staré mamy, tety, sesternice... Pre nás – a myslím, že malí chlapci sú takí aj dnes – nebola dôležitá polievačka, ale čo sme za ňu dostali. Vajíčka nechýbali nikde. Radosť sme mali hlavne z tých, v ktorých bola hračka. Potešili aj čokoládové, lebo sa dali zjesť. Ďalšie boli nejedlé, ale aspoň pekné kraslice. A vajíčka, ktoré sme dostávali od prababky, boli na konci. Veď ktorý chlapec ocení pri hrbe čokoládových obyčajné varené vajíčko? No aj tak sme si ho každý rok od nej vďačne vzali, lebo sme ju mali veľmi radi.

Dnes už chápem, aká to bola vzácnosť. Jej vajíčka mali v sebe celé veľkonočné tajomstvo. Varila ich totiž v cibuľových šupách, aby dostali čokoládovú farbu a neboli len také obyčajné. Neviem, či tá nábožná žena tušila, aký vzácny symbol stvorila: život skrytý vo vajíčku pri varení zomrie, aby sa mohlo stať výživným jedlom (ale pozor na cholesterol). A to je Veľká Noc. Pán Ježiš, nositeľ večného života, vydal svoj život, aby sme my, čo v neho veríme, po jeho zjedení zosilneli. Prečo sa na to podujal? To prezradí cibuľa v ktorej sa vajce varí. Keď sa povie cibuľa, prídu na reč aj slzy. Cibuľa a plač sú nerozlučné. A plač je znakom bezmocnosti. Keď človek nevie premôcť zlo, zostane mu len plač. A my vlastné zlo sami zdolať nevieme. Boli sme zlí, ublížili sme, ale hrubé slovo, či podlý skutok sa už nedá zrušiť. Zostáva len plakať, ako keď sa krája cibuľa. Ježiša náš bezmocný plač dojal a rozhodol sa, že za naše zlo zaplatí, aby nám navždy zotrel slzy. Vajíčko uvarené v cibuľových šupách: Pán, darca života, prijíma smrť v mori ľudských sĺz.

To však nie je celý príbeh. Po uvarení treba vajíčko olúpať a zjesť. Aj Ježiš na tretí deň vyšiel živý zo skalného hrobu, ktorý pripomína vaječná škrupina. Opäť ožil, aby dal večný život každému, kto oň stojí. Keď ho zjeme v Eucharistii, posilní nás, ako varené vajíčko, a dokonca nám dá silu žiť naveky. Prostý babkin dar, ktorý pre chlapca nemal žiadnu cenu, je dnes pre mňa vzácny, lebo rozpráva celý veľkonočný príbeh. Ten kúsok uzavretého priestoru skrýva v sebe tajomstvo zrodu kresťana z Ježišovej smrti. Keď ho na Veľkú noc budete jesť, nech vám pripomenie lásku Božieho Syna, ktorý neváhal zomrieť, aby svojich priateľov obdaril životom.

doc. Mgr. Róbert Horka, PhD.
prodekan RKCMBF UK

Kronikárove zápisky

Ján Haršaník, 3. ročník

Zimné skúškové obdobie
Po vianočnej praxi v našich farnostiach sme sa vrátili do seminára, a následne nás čakalo náročné skúškové obdobie, ktoré sme s Božou pomocou úspešne zvládli. Na záver skúškového obdobia sme odišli na semestrálne prázdniny, aby sme nabrali sily do letného semestra.

19. 01.
Dňa 19. januára sme navštívili Národní divadlo Brno a zúčastnili sme sa na opernom predstavení Hry o Marii.

Bohoslovci na paintballe

21. - 22. 01.
V túto nedeľu bola v Katedrále – Bazilike sv. Emeráma slávnosť pri príležitosti nedožitého 100. výročia narodenia J. Em. Jána Chryzostoma kardinála Korca. V pondelok, 22. januára, sa v aule seminára konala konferencia, po ktorej bola prezentácia zberateľskej euromince a poštovej známky vydaných pri príležitosti tohto výročia.

03. 02.
V Katedrále – Bazilike sv. Emeráma sa pri príležitosti Dňa zasväteného života slávila svätá omša s rehoľníkmi diecézy.

23. - 24. 02.
V tieto dni sme mali duchovnú obnovu so sr. Veronikou Barátovou z Komunity blahoslavenstiev.

01. 03.
V prvý piatok mesiaca sme v seminárnej kaplnke sv. Gorazda mali krížovú cestu s hercom a recitátorom Štefanom Bučkom.

02. 03.
Deň, kedy sa otvorili brány seminára pre miništrantov, ktorého súčasťou bola sv. omša, rôzne aktivity a adorácia.

08. 03.
Počas noci z piatka na sobotu sme putovali po siedmych nitrianskych kostoloch, a spoločne sme sa modlili za nové kňazské a rehoľné povolania.

09. 03.
Zúčastnili sme sa predstavenia činohry Hriech/ Její pastorkyňa v Slovenskom národnom divadle.

19. 03.
Na slávnosť sv. Jozefa bolo pri svätej omši udelené ministérium lektorátu bratom tretiakom. Sv. omšu celebroval J. E. Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup - metropolita.

22. 03. - 01. 04.
Veľkonočná liturgická prax

100. výročie narodenia kardinála Korca

Deň zasväteného života

Lyžovačka s predstavenými

Sviatok Obetovania Pána

DOD pre miništrantov

Matej Kuna, 3. ročník

V sobotu 2. marca 2024 sme v seminári prijali viac ako 400 miništrantov na Dni otvorených dverí. Miništranti prišli so svojimi kňazmi a rodičmi z viac ako 90 farností. Bohoslovci a predstavení pre miništrantov pripravili duchovný a zábavný program. Hlavná téma stretnutia bola Janko Havlík - Jeden z nás.

Program sa začal svätou omšou v Katedrále sv. Emeráma, ktorú celebroval nitriansky diecézny biskup Mons. Viliam Judák, spolu s kňazmi jednotlivých farností, ktorých bolo viac ako 50. Otec biskup vo svojom príhovore povzbudil prítomných miništrantov k horlivej službe pri Pánovom oltári a vyjadril nádej, aby čím viacerí nasledovali Božie volanie do kňazskej služby. Po svätej omši nasledovali prehliadky priestorov Kňazského seminára sv. Gorazda a Katedrály sv. Emeráma. Miništranti mali možnosť navštíviť aj Diecézne múzeum a vystúpiť na vežu katedrály.

Po obede nasledoval hlavný program, vďaka ktorému miništranti bližšie spoznali život Janka Havlíka. Bohoslovci si pripravili scénku, ktorou priblížili deťom súdny proces, kvôli ktorému bol Ján Havlík nespravodlivo uväznený. Každý životný príbeh, aj ten naoko nevydarený, prežitý s Kristom sa môže stať inšpiráciou pre druhých, a máme nádej, že aj život Janka Havlíka je inšpiráciou pre zúčastnených miništrantov. Nasledovala hra "Spoznaj Janka Havlíka", miništranti putovali po jedenástich stanoviskách, na ktorých sa bližšie oboznámili so životom nášho budúceho blahoslaveného. Pre dospelých bola pripravená výstava a prednáška o živote Jána Havlíka. Záverom programu bola adorácia, pri ktorej sme spoločne ďakovali za život Janka Havlíka, za dar miništrantskej služby, za ich obetu a za spoločne strávený deň.

Miništrantom, rodičom a kňazom ďakujeme za účasť a tešíme sa na nich aj na budúcich podujatiach Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre.

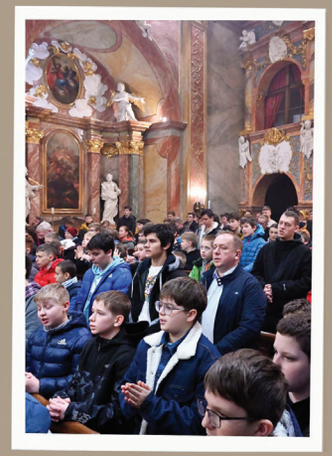

Ďakujeme vám miništranti

Svedectvo povolania seminaristu

Dominik Brodňan, 5. ročník

Ako každý príbeh povolania je špecifický, tak aj ten môj je originálny a jedinečný, s ktorým by som sa chcel s vami v nasledovných riadkoch podeliť a porozprávať vám, ako si ma Pán povolal za svojho učeníka a akým spôsobom si ma vedie po tejto ceste.

Keď mám rozprávať o svojom povolaní, tak jeho dôležitou súčasťou je moja rodina. Rodičia sa o mňa od detstva starali s láskou a odovzdávali mi živý príklad viery. V rodine sme sa spoločne modlili a chodili sme do kostola. Nikdy ma nenútili, ale vzbudzovali vo mne túžbu po živote s Pánom. Významným momentom môjho detstva bolo, keď som pred prvým svätým prijímaním začal miništrovať. Otvoril sa mi tak duchovný svet, postupne som vstupoval do života farnosti, a tak som mohol byť každodenne na sv. omši a slúžiť Bohu pri oltári. Ako malý chlapec som to nevnímal, ale teraz, odstupom času môžem povedať, že povolanie a služba miništranta bola prvým impulzom môjho duchovného povolania. Vtedy som si to neuvedomoval, ale dnes viem, že to bolo to prvé volanie: „Poď za mnou a nasleduj ma.“ Pán vzbudil vo mne túžbu po duchovnom povolaní, na ktorú som počas nasledujúcich rokov odpovedal. Moje detstvo bolo z väčšieho času prežité

v kostole, v blízkosti oltára. Pamätám si, že v tomto období sa vo mne ozývala túžba po kňazskom povolaní, najmä keď som videl nášho pána farára ako s radosťou slúži pri oltári a ako svoj čas venuje ľuďom. Bol našim duchovným otcom, ktorý nám zjavoval lásku nebeského Otca. Ako miništrantom sa nám veľa venoval, pripravoval pre nás stretnutia a trávil s nami čas. Takto sa vo mne túžba stať sa kňazom stále rozvíjala. Ľudia v kostole mi často hovorievali: „Z teba bude kňaz, pôjdeš do seminára...“ Ja som to však nemal rád, radšej som vždy povedal, že nie, nebudem kňazom, ale v srdci som cítil, že Pán ma pozýva do služby.

Ako čas plynul a ja som dospieval, nastával čas, kedy bolo potrebné vybrať strednú školu. Možností bolo viacero, ale nakoniec som bol prijatý na Gymnázium sv. Františka z Asissi v Žiline. To tiež vnímam ako Božie riadenie, pretože som tu prežil čas dozrievania povolania, a tak sa toto obdobie stalo významnou súčasťou mozaiky môjho povolania. Nástupom na gymnázium sa začala ďalšia etapa môjho života. Bol to predovšetkým čas otázok, hľadania a zamýšľania sa na sebou samým, nad mojím poslaním. Hlbšie som vstupoval do svojho vnútra a vzťah s Pánom sa rozvíjal. V modlitbe som sa

ho pýtal na to aké je moje povolanie? Mám ísť cestou duchovného povolania, alebo mám ísť cestou manželského života? Čo je tým pravým zmyslom môjho života? Rozhodnutie pre duchovné povolanie sa v tomto čase rodilo v mojom srdci postupne. To, že som sa rozhodol vstúpiť do kňazského seminára nebolo rozhodnutie zo dňa na deň, ale bolo to rozhodnutie, ktoré sa skladalo z množstva malých každodenných otázok a odpovedí, ktoré som predkladal Pánovi, na ktoré mi odpovedal. Nebolo to však vždy iba ideálne, častokrát prichádzali aj pochybnosti a neistota. Je to naozaj tá správna cesta? A chce to odo mňa Pán? Nie je to len moja predstava? Mám na to predpoklady a danosti? V mojom srdci sa odohrával boj, avšak Pán mi prinášal v tomto období pokoj. Dával sa mi poznať vo svojom slove, v Eucharistii, ako aj v rôznych situáciách a v rozhovoroch, ktoré ma posúvali a upevňovali v konečnom rozhodnutí vstúpiť do seminára. Odpoveďou na otázku prečo sa chcem stať kňazom bolo a stále je, že chcem milovať Pána nadovšetko, prijímať jeho lásku a odovzdávať ju druhým.

Vstupom do seminára sa začala nová etapa môjho života, počas ktorej som stále viac vnikal do svojho vnútra, odkrýval som svoje srdce pred Pánom a v úprimnosti som rozlišoval povolanie ku kňazstvu. Pán si ma viedol ako svojho učeníka a cez svoje slovo ma uisťoval o svojej prítomnosti a odpovedal, že si ma vyvolil, aby som sa stal kňazom, a tak ohlasoval radostnú zvesť evanjelia a vysluhoval sviatosti. V seminári si Pán zo mňa utvára svojho učeníka, ktorý má byť najskôr s ním a potom môže ísť ohlasovať jeho slovo. Štúdiom vnikám do tajomstiev spásy a neustále sa učím kráčať vo vzťahu s ním a plniť jeho vôľu. Počas obdobia rozlišovania a upevňovania povolania prichádzali aj rôzne otázky, pochybnosti a skúšky, ktoré ma posúvali vpred. Pán si ma viedol, bol mi verný a nedovolil ma skúšať nad moje sily, ale so skúškou mi dal aj schopnosť, aby som vydržal. Život v seminári zároveň vytvára aj priestor pre budovanie bratských vzťahov s ostanými seminaristami a som vďačný za priateľstvá, ktoré medzi nami seminaristami vznikajú.

Uvedomujem si, že kňazstvo je nezaslúžený dar, ale verím, že Boh si ma bude viesť svojou milosťou a posilňovať ma svojím Duchom Svätým. Dar kňazstva ostáva pre povolaných aj naďalej tajomstvom, ktoré nie je možné pochopiť rozumom, no aj tak sa teším na službu v Pánovej vinici. Chcem byť tým, cez ktorého bude nebeský Otec konať v životoch druhých ľudí. To, čo vnímam na službe kňaza ako najdôležitejšie je byť s Kristom, počúvať jeho slovo, hovoriť o Božej láske druhým a byť im nablízku ,v ich trápení.

Životné miľníky kardinála Korca

Martin Lenhardt, 6. ročník

V premenách dejín, zvlášť národných, ktoré boli na Slovensku veľmi búrlivé a neraz veľmi nevyspytateľné vždy zasahuje Boh, ktorý sa stáva zárukou pre každého, kto verí a v neho aj dúfa. Boh, ktorý neustále svet riadi a v ňom koná, dáva svetu ľudí, ktorí sa stávajú jeho svedkami, aby sme neskôr s odstupom času dokázali v týchto božích svedkoch vidieť a vnímať, že aj napriek nepochopeniu, vzájomnému odcudzeniu či strachu z našej budúcnosti sa nikdy netreba vzdať Pravdy, ktorá nás oslobodzuje od všetkého čo rozdeľuje.

Takouto významnou osobnosťou, ktorá zohrala veľkú úlohu predovšetkým v živote Katolíckej cirkvi na Slovensku je Ján Chryzostóm kardinál Korec, ktorého nedožité sté výročie jeho narodenia si tento rok pripomíname. Kardinál Korec nebol len kňazom, biskupom či kardinálom, on bol predovšetkým osobnosťou, ktorá priniesla v ťažkých 50 rokoch svedectvo života kresťana, ktoré sa prejavilo vtedy, keď ukázal svetu, že ukrižovaný Ježiš je zmyslom jeho bytia, pre ktorého sa oplatí zostať verný až do konca.

Osobnosť kardinála Korca bola sprevádzaná mnohými významnými medzníkmi, ktoré ho formovali a viedli počas jeho života. Narodil sa v 20. rokoch dvadsiateho storočia, ktoré boli sprevádzané predovšetkým hlbokou, pevnou vierou v Boha, silnými a zdravými rodinami, ktoré boli verné svojmu životnému poslaniu a skutočnou spätosťou s vlastným slovenským národom. Ľudia na Slovensku v tom čase mali oprávnený dôvod tešiť sa z novej generácie slovenských biskupov, ktorí vystriedali biskupov maďarskej národnosti a tak sa ešte viac podporila a upevnila viera ľudí, ktorá vytvorila zázemie, z ktorého vychádzajú ďalšie významné osobnosti slovenských dejín ako napríklad kardinál Tomko, Dominik Hrušovský a ďalšie osobnosti charakteristické silným národným cítením.

Kardinál Korec sa narodil v Bošanoch v pomerne jednoduchej rodine, jeho rodičia boli z chudobnejšej vrstvy, ktorí pracovali vo fabrike na spracovaní koží, a aj to je určitý rozmer ľudskej formácie, ktorý ho nepochybne ovplyvnil, keď neskôr už ako biskup sám pracoval ako opravár výťahov, s obľubou chodieval na sväté omše veľmi skoro ráno, kde zároveň aj pocítil volanie ku kňazskej službe už vo veľmi skorom rannom detstve. Sám spomínal, že táto udalosť bola pre jeho život veľmi kľúčová, pretože to bolo rozhodnutie, ktoré akoby určilo jeho životné nasmerovanie. Už ako 15 ročný vstupuje do noviciátu Spoločnosti Ježišovej v Ružomberku, čo bolo významným medzníkom v jeho živote. Obdobie jezuitskej formácie však nebolo sprevádzané len hlboko duchovným prehlbovaním a rozvíjaním kňazského povolania, ale taktiež vysokým intelektuálnym nadaním, ktoré tvorilo štúdium širokej zahraničnej literatúry, ktorá prispievala do súdka osobnostných vlastností tým, že sa dokázalo vytvoriť pevné intelektuálne zázemie, o ktoré sa neskôr ako kňaz, biskup a kardinál mohol oprieť. Formácia bola istým spôsobom narušená

pretože rok 1950 priniesol rušenie reholí v celom Československu a on ako člen rehole Jezuitov tiež počas barbarskej noci zakúsil tento brachiálny útok na reholľu, v ktorej pôsobil a musel odísť do bežného života. Ani to všetko však nedokázalo zabrániť tomu, aby formácia pokračovala v civilnom živote a 1. októbra 1950 bol Ján Chryzostóm Korec tajne vysvätený za kňaza v Rožňave a hneď o rok neskôr bol už ako 27-ročný tajne vysvätený za biskupa.

Začiatky jeho biskupskej služby boli veľmi zložité, štátna moc ktorá ostro striehla a strážila jednotlivých biskupov, by niečo také ako je biskupská vysviacka bez ich vedomia nikdy nedovolila, avšak situácia aká bola v tej dobe si vyžadovala, aby sa pristúpilo k tajnej Korcovej biskupskej vysviacke, pretože mnoho kňazov bolo zatváraných vo väzniciach, boli hatení vykonávať kňazskú službu pokiaľ nespolupracovali s režimom, ktorý ostro vystupoval voči Katolíckej cirkvi a náboženstvu a tým sa oslabovala nie len moc a vplyv Cirkvi, ale predovšetkým bolo cieľom zbavenie náboženského života medzi ľuďmi, a preto Korec ako biskup, ktorý mohol svätiť kňazov, čo aj robil, sa stal súčasťou tajnej Cirkvi, ktorá dokázala obstáť v ťažkých podmienkach vo vtedajšej Československej republike.

Už 11. marca 1960 ho štátna moc zatkla a odsúdila za vlastizradu, čo bolo samozrejme vykonštruovaným motívom vtedajších politických predstaviteľov, ktorí čakali na vhodný moment Korca zaistiť a odsúdiť na trest vo väzení, ktorý mu vymerali

na 12 rokov. Počas obdobia, kedy mu bola odňatá sloboda kardinál Korec nestratil svoj zmysel pre pastoráciu, ktorá aj napriek hrubým väzenským múrom pokračovala ďalej v prostredí medzi ľuďmi, ktorí boli odsúdení za rôzne trestné činy - počas väzenia sa stretol aj s mnohými významnými ľuďmi, nadobudol tam nové vzťahy a rovnako aj pohľad na život ľudí, ktorí boli legálne odsúdení za svoje správanie, práve týchto ľudí Ján Chryzostóm nikdy neodsudzoval, ale stal sa pre nich človekom súcitu, porozumenia, či otcovskej lásky. A tak aj v tejto etape jeho života sa odráža význam slov „Tým čo milujú Boha všetko slúži na dobré“ - v prípade kardinála Korca aj obdobie väzenia a neslobody.

Rok 1968 bol pre Jána Korca časom jeho návratu späť z väzenia na slobodu, keď 24. februára opustil väzenie a mohol sa vrátiť späť do života, hoci s poškodeným zdravím, pod ktoré sa podpísali roky strávené v ťažkých podmienkach väzenských ciel. Dôležitou udalosťou v jeho živote bolo prijatie pápežom Pavlom VI. v roku 1969 na osobnej audiencií, počas ktorej pápež urobil veľké gesto, keď odovzdal kardinálovi svoje biskupské insígnie - čo nebolo len gestom lásky a vďačnosti za jeho roky tajnej kňazskej a biskupskej služby, ale pápež tým vyjadril jeho uznanie ako človeka, kňaza a biskupa, ktorý sa verne postavil za práva Cirkvi a národa v časoch neslobody a krutého prenasledovania v Československu.

Po prepustení z väzenia sa biskup Korec nemohol naplno aktivizovať verejne pretože, hoci bol na slobode nedostal štátny súhlas, ktorý mu umožňoval vykonávať jeho biskupskú službu, no aj napriek tomu neostal nečinný a naďalej pracoval ako opravár výťahov v Petržalke a ďalej pracoval s mládežou, venoval sa štúdiu, či čítaniu širokej svetovej literatúry.

Nemožnosť vykonávať naplno a verejne svoje pastierskej poslanie sa zmenilo po roku 1989, keď prišla postupná zmena politického režimu, keď sa už v roku 1990 stal rektorom kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave a snáď najdôležitejším okamihom v jeho živote bolo menovanie pápežom Jánom Pavlom II. za nitrianskeho diecézneho biskupa, kedy sám Svätý otec žiadal jeho menovanie do tejto hierarchickej pozície, ktoré sa uskutočnilo 6. februára 1990 a od 22. februára úrad oficiálne prevzal. Hneď nasledujúci rok 1991 ho pápež Ján Pavol II. menoval aj za kardinála. V úrade bol plných 15 rokov a potom odovzdal katedru súčasnému diecéznemu biskupovi Viliamovi Judákovi.

Život a dielo kardinála Korca boli naplnené tak ako to biskupi hovoria počas vysluhovania posvätnej vysviacky kňazov: „Naplň svoj život tajomstvom kríža“, ktoré kardinál Korec verne žil a aj uskutočňoval.

Odkazom jeho života pre nás môže byť veta, ktorú často hovorieval a v súčasnosti naberá čoraz aktuálnejší význam: „Keď svet vyženie Boha, premení sa na temnú čiernu džungľu plnú násilia a nenávisti, ktorá sa zrúti pod ťarchou ľudského preklínania.“

Akademický rok 2023/2024

Prečo sa mení dátum Veľkej noci?

ThLic. Štefan Fábry, Th.D. - vyučujúci v kňazskom seminári

Pre nikoho z nás nie je tajomstvom, že Veľká noc patrí k takzvaným „pohyblivým sviatkom“ liturgického roka; každý rok ju slávime v iný deň aktuálneho kalendára, aj keď vždy v nedeľu. Možno je už väčšou záhadou odpovedať na otázku, prečo je to tak, a najmä, ako vieme, kedy sa má v ktorom roku Veľká noc sláviť.

Odpoveď má niekoľko rozmerov. Prvým je skutočnosť, že najstarším kresťanským sviatkom je slávenie Kristovho zmŕtvychvstania, ktoré kresťania nazývali „lámanie chleba“. Tento názov prvotnej bohoslužby nezdôrazňuje len súvislosť s Eucharistiou, ale aj s celým jej kontextom, teda kedy a za akých okolností bola Ježišom ustanovená, a že sa v nej sprítomňuje práve to jeho telo, ktoré bolo umučené a vzkriesené. Lámanie chleba, nedeľná liturgia, je teda právom považovaná za Veľkú noc týždňa, a to už od najstarších čias. To, že kresťania konali svoju (vtedy) jedinú bohoslužbu v nedeľu, potvrdzujú nielen texty v Skutkoch apoštolov, ale aj niektoré diela kresťanského staroveku.

Ďalšia dôležitá skutočnosť súvisí s tým, že udalosti Ježišovho umučenia, pochovania a vzkriesenia, sa – podľa svedectiev evanjelií; aj keď rozdielnych – prelínali so židovským sviatkom Paschy. Bol to pôvodne agrárny sviatok, ktorý súvisel so zvykom starých nomádskych kmeňov obetovať na jar jedného mladého baránka, a jeho krvou potrieť veraje dverí na ochranu proti zlým duchom a zjesť jeho mäso upečené na otvorenom ohni. Z toho sa neskôr vyvinula židovská veľkonočná večera. Tento sviatok bol spojený s iným ich sviatkom, Macot, pri ktorom zasväcovali božstvám prvý snop jačmeňa z novej úrody a po ďalších sedem dní jedávali len nekvasený chlieb. V správe Knihy Exodus o odchode Izraelitov z Egypta sa oba sviatky spojili a stali sa sviatkom, ktorý židovskému národu pripomínal vyslobodenie z Egypta. Ten sa začal sláviť 15. nisana, ktorý je (na severnej pologuli) prvým jarným mesiacom, pričom noc zo 14. na 15. nisana vždy zodpovedala splnu mesiaca.

A tretia skutočnosť je tá, že kresťania veľmi skoro začali sláviť Veľkú noc nielen v týždennom cykle, ale aj v ročnom, ako to potvrdzujú písomné svedectvá už z druhého storočia. Lenže tradícia sa rozčesla: v cirkevných spoločenstvách Malej Ázie a Sýrie sa presadila „jánovská tradícia“ sláviť ročnú kresťanskú (Kristovu) Paschu 14. nisana, a to bez ohľadu na to, na ktorý deň týždňa pripadla. Ostatné cirkvi, najmä rímska, slávili Veľkú noc zásadne v nedeľu, a to najbližšiu po prvom jarnom splne. Obe skupiny sa odvolávali na apoštolskú tradíciu, aj keď iných apoštolov. Vznikol spor, ktorý spomína Euzébius, a ktorý spočíval v jednoduchej otázke: má sa kresťanská Veľká noc sláviť v deň prvého jarného splnu, podľa židovského lunisolárneho kalendára, alebo až v nasledujúcu nedeľu?

Jednotu, aj keď nie definitívnu, do celej veci vniesli až Synoda v Arles (r. 314) a Nicejský koncil (r. 325), na ktorých bolo rozhodnuté, že sa Veľká noc bude sláviť v nedeľu po prvom jarnom splne, a výpočet jej dátumu zariadi patriarcha Alexandrie a celej Cirkvi ho oznámi rímsky biskup. Tým nastal definitívny rozchod so židovskou tradíciou. Keďže však koncil nestanovil spôsob výpočtu, niektoré nezhody pokračovali ďalej aj medzi kresťanmi, a definitívne rozdelenie (medzi kresťanským západom a východom) prinieslo používanie gregoriánskeho kalendára.

Dátum Veľkej noci v našej tradícii tak kolíše v rozmedzí piatich týždňov, a to od 22. marca do 25. apríla.

Svedectvo sr. Veroniky

Ľubomír Staník, 2. ročník

Cesta povolania je veľmi špecifická a originálna pre každého. Akékoľvek povolanie je darom od Pána. Uvedomujem si, že aj to moje povolanie k zasvätenému životu, ktoré mi Pán zveril je veľkým darom, milosťou a zároveň tajomstvom. Na ceste môjho povolania som nezažila nejaké radikálne obrátenie, ale zažila som nekonečne silnú lásku Nebeského Otca, ktorý si ma „lanami lásky" pritiahol (Oz 11:4) a stále priťahuje. S týmto zvereným darom od Pána by som sa chcela s vami, milí čitatelia, podeliť.

Volám sa Veronika Juneková a pochádzam z Banskej Bystrice z farnosti Fončorda. Vyrastala som v kresťanskej, praktizujúcej rodine spolu s mojimi štyrmi súrodencami. Odjakživa sa naša rodina naplno venovala službe vo farnosti, čo malo vplyv aj na moje duchovné povolanie. Boli sme tzv. kostolné myši ☺. Postupne Pán pripravoval a formoval moje povolanie aj prostredníctvom služby vo farnosti, ktorú som vykonávala počas gymnázia, t.j. služba kostolníčky. Vďaka tejto službe najprv v rodnej farnosti a neskôr v Katedrálnom chráme v Banskej Bystrici som mohla zakusovať Božiu lásku, nehu, prítomnosť i silu farskej rodiny, spoločenstva.

Vďaka viere, ktorú vštepovali do môjho srdca rodičia, som už od mala cítila povolanie zasvätiť svoj život Bohu. Postupne ako som rástla, tak aj túžba po zasvätenom živote sa vo mne viac a viac prehlbovala. Počas základnej školy som mala možnosť s mojou rodinou a vtedajším miestnym pánom farárom navštíviť sestry Karmelitánky v Detve. Spomínam si, že som tieto sestry navštívila aj z cirkevnej základnej školy. Tam som sa prvýkrát stretla s klauzúrnymi, kontemplatívnymi sestrami. Už vtedy začalo vo mne rásť semienko kontemplatívneho života. Veľmi ma priťahoval tento spôsob života, úplného zasvätenia a odovzdania sa Pánovi. Samozrejme, o tejto túžbe som dlho s nikým nehovorila. Držala som to v tajnosti. Bolo to iba medzi mnou a Pánom. Neskôr som sa s tým zverila môjmu duchovnému otcovi, ktorý ma viedol a povzbudzoval k rehoľnému životu (a neustále sprevádza na ceste môjho povolania). Síce ma kontemplatívny spôsob života veľmi priťahoval, avšak cítila som, že moje povolanie nie je ku karmelitánkam. V rámci štúdia na cirkevnej základnej a potom i strednej škole som mala kontakt s viacerými činnými sestrami, ktoré ma vyučovali. Obdivovala som ich, no túžila som po inakšom štýle zasväteného života.

Počas letných prázdniny, pred tretím ročníkom na gymnáziu, som Pánovi hovorila, že túžim zasvätiť svoj život len Jemu, ale nevedela som, do ktorej konkrétnej rehole. Pýtala som sa Pána, kde ma konkrétne chce mať, pretože túžba zasvätiť sa Mu bola čoraz silnejšia. Môžem povedať, že Pán vypočul moju prosbu a nenechal ma dlho čakať. Odpovedať prišla o mesiac na to prostredníctvom môjho duchovného otca. Cez neho som sa dozvedela o Služobniciach Ducha Svätého ustavičnej poklony (SSpSAP), tzv. Ružových sestrách ☺, ktoré založil sv. Arnold Janssen. (On založil aj verbistov – SVD a Misijné sestry – SSpS.) Môj prvý kontakt s ružovými sestrami bol cez ich webovú stránku. Keď som otvorila po prvý raz ich internetovú stránku, vtedy som v srdci pocítila, že to je to povolanie ku ktorému ma Pán volá. Potom som sestrám napísala, že by som rada bližšie spoznala ich život, charizmu, poslanie. Sestry boli veľmi ochotné a otvorené, a tak niekoľkokrát počas posledných rokov štúdia na strednej škole, som mala možnosť ich osobne navštíviť, porozprávať sa s nimi a viac sa dozvedieť o ich spôsobe života. Najviac ma oslovila ich charizma – adorácia, život i modlitby obetované za kňazov a ich posvätenie, misionárov a za potreby celého ľudstva.

Možno to bude znieť zvláštne, ale keďže som v srdci cítila, že Pán ma posiela do tejto kongregácie,nepodávala som si žiadnu prihlášku na vysokú školu, ale celé moje povolanie som odovzdala do Jeho rúk. Nech sa deje tak, ako On chce a On sa už postaral.

Kongregácia SSpSAP ponúka pre mladé dievčatá, ktoré rozlišujú svoje povolanie, mesačný pobyt v klauzúre (1 - 3 mesiace). Po ukončení maturitnej skúšky som neváhala a túto ponuku, som využila a strávila mesiac so sestrami v klauzúre. Bol to pre mňa veľmi požehnaný a milostiplný čas, kedy som sa mohla ešte väčšmi utvrdiť v povolaní ku ktorému ma Pán pozýva. Zaiste, nie všetci dokázali prijať alebo pochopiť moje povolanie, či už v rodine, v škole alebo medzi kamarátmi, ale to ma neodrádzalo. Práve naopak, bola to príležitosť ešte viac sa upevniť v povolaní a svedčiť o Božej láske.

Vďaka Pánovi, sestry ma s radosťou prijali, a tak v novembri roku 2022 som k nim vstúpila a začala obdobie dvojročného postulátu (v našej Kongregácií obdobie formácie trvá min. 9 rokov – 2 roky postulát, 2 roky noviciát a 5 rokov v dočasných sľuboch na konci ktorých sestry skladajú doživotné sľuby).

Zasvätený život je poriadne dobrodružstvo s Pánom. Je to nádherné, ale zároveň i náročné povolanie, ktoré ma napĺňa radosťou. A túto radosť z povolania chcem naplno žiť i šíriť, pretože ona dokáže prejsť aj cez klauzúrne mreže ☺

S modlitbou na perách za vás všetkých sr. Veronika Juneková, postulantka SSpSAP

Na slovíčko: Monika Paločková

Matej Kuna, 3. ročník, Matúš Bielčik, 3. ročník

Monika Paločková, mladá doktorka, ktorá vymenila rozbehnutú modelingovú kariéru za nezištnú pomoc v afrických slumoch. O svojich zážitkoch z Burundi, Južného Sudánu, Kene a Albánska sa podelila vo svojej knihe „Hakuna Matata“. Na svojom instagramovom profile @dr_monicka má viac ako 25 000 sledovateľov, nehanbí sa za svoju vieru a s Božou pomocou a pomocou ľudí na sociálnych sieťach sa jej podarilo uskutočniť rôzne projekty v rozvojových krajinách.

Aká bola Vaša cesta zo sveta modelingu do sveta medicíny?

V 17 rokoch som začala robiť modeling, chcela som si nejakým spôsobom privyrobiť. Bolo mi povedané, že som vysoká a chudá, že by som mohla skúsiť modeling. Môj sen to nikdy nebol, ale nakoniec to spätne hodnotím ako veľmi šikovnú skúsenosť, ktorá ma naučila zodpovednosti, cestovaniu osamote, nebojácnosti a sebavedomiu, spoľahu sa na svoje schopnosti, naučila som sa jazyky. Bol to dobrý odrazový mostík aj pre pôsobenie v Afrike, keďže na väčšinu projektov som chodila sama. Už počas môjho pôsobenia v modelingu som vedela, že sa tomu nebudem venovať celý život. Bola to ale vzácna príležitosť, ktorá ma naučila rozmýšľať globálne, „svetovo“, ďaleko za hranicami môjho predošlého života obmedzeného v jednej krajine. Hovorila som si, že ak mi nevyjdú prijímačky na medicínu, budem sa venovať ďalej modelingu, ale tá túžba pomáhať tam, kde pomoc nie je, bola veľmi intenzívna. Vďaka Bohu, mojej podpornej rodine a silnému odhodlaniu, prijímačky sa nakoniec podarili.

Vo svojej knihe spomínate, že veľkú rolu vo Vašom rozhodnutí zohralo aj mariánske pútnické miesto Lurdy vo Francúzsku. Môžete nám to priblížiť?

Áno, toto rozhodnutie, že idem študovať medicínu padlo v Lurdoch. Pracovala som tam asi 2 mesiace ako sprievodkyňa a sedela som jeden večer pod hviezdnym nebom a premýšľala som, či je dobré rozhodnutie ísť na vysokú školu, ktorú som si vtedy vybrala. V jeden deň som sprevádzala staršiu pani zo Slovenska. Tá mi horlivo rozprávala o „svätej žene“, ktorá nedávno umrela. Zhodou okolností bola z môjho rodného mesta. Rozprávala o jej dobrých skutkoch, o ľuďoch, ktorým denne s láskou a nezištne pomáhala. Tá žena netušila, že rozpráva o mojej starej mame. Hlboko ma to zasiahlo. A zrazu sa to vo mne v tú hviezdnu noc zlomilo a cítila som, že mám ísť študovať medicínu. Pomoc je to, čo sa počíta. Cez druhých sa dokážem posvätiť. A medicína je perfektný profesijný asistent tejto myšlienky. Oznámila som to doma a priateľom, a možno presne také pohľady padali na mňa ako aj na vás, keď ste sa rozhodli stať kňazmi -nechápavé. U nás v rodine nikto nebol lekárom. Ale moje presvedčenie bolo silnejšie, než predsudky. Počas celého štúdia som mala na stene mapu sveta, po ktorej som chodila prstom a šepkala si: „A keď raz doštudujem, budem lekár tu, aj tu, aj tu.“ Ukazujúc na Afriku, Juhovýchodnú Áziu či latinskú Ameriku. To bol môj hnací motor.

Aké boli vaše ďalšie kroky po skončení štúdia medicíny na Karlovej Univerzite?

Keď sme po ukončení štúdia mali v Prahe promócie, veľavážení profesori nám gratulovali a každého novopečeného lekára sa spýtali, kam profesijne mieri. Moja odpoveď znela: „Do Afriky.“ Vnímam to ako naozaj takú Božiu vôľu, lebo na začiatku bolo množstvo prekážok, neboli voľné projekty, povedali mi, že ma nepošlú nikam, že sa mám zamestnať. Napriek tomu som vycestovala, ostala som na projektoch 3 roky a môj život táto skúsenosť úplne naplnila.

Ako ste sa stretli s profesorom Krčmérym a ako na neho spomínate?

Niekto pozerá pri večeri Netflix. Ja som pozerávala videá s pánom profesorom Krčmérym. To boli moje časy na vysokej škole. Charitatívna činnosť mi bola prirodzená od malička. Celá moja rodina sme aktívnejšie pôsobili v našej farnosti vo Zvolene a na charite. A práve pán profesor bol pre mňa emblémom altruizmu. Moja inšpirácia. V 5. ročníku medicíny som kontaktovala Vysokú školu sv. Alžbety, že by som chcela ísť robiť projekty do Afriky. Prvýkrát sme sa stretli po ukončení štúdia, keď som mala diplom v ruke, a po ľudskej stránke sme si veľmi sadli. On si vždy na mňa spomenul dvomi osloveniami, buď princezná, keď si nevedel spomenúť na meno alebo Dominička, keď si už spomenul.

Myslím si, že sme sa mali veľmi radi. Tak ako každý jeden človek, ktorý mal možnosť sa s ním stretnúť, komunikovať. Každý mal pri ňom rovnaký pocit, pocit jedinečnosti a dôležitosti, čo bolo fascinujúce. Raz som počula takú vetu: „S každým sa rozprávaj, ako by si sa rozprávala s Ježišom.“ Pri ňom to tak naozaj bolo. Je to pre mňa profesionálny a ľudský vzor, v ktorom sa kombinuje obrovská medicínska kapacita s piatimi atestáciami a jeden z najpokornejších ľudí, akých som kedy stretla. To bola vražedná kombinácia takmer dokonalého človeka. Jeho dôvera a fakt, že ideme bez limitov, ak je to pre dobrú vec, úplne vo mne odomkli môj potenciál, ktorý v sebe mám. Vďaka nemu som objavila moje skryté dary a talenty, ktoré som dostala od Boha. Vďaka nemu a jeho projektom som ich mohla znásobiť.

Aj podľa Vášho profilu na instagrame je vidieť, že viera má dôležité miesto vo Vašom živote. Čo pre Vás znamená viera?

Viera je pre mňa smer, cesta a cieľ. Milujem hory a môj duchovný život by som pripodobnila „turistike či lezeniu“ za tým najkrajším výhľadom. Pri turistike máte farebné značky, ktoré Vás dovedú na očakávaný vrchol. Občas aj v Tatrách vybočíte z cesty, ale je dôležité, aby ste nestratili smer k vrcholu. Tiež neberiem limitujúco, keď vybočím z cesty, možno spoznám náročnejšiu, no lepšiu cestu, obohacujúcejšiu, zaujímavejšiu či možno ťažšiu, ktorá bude väčšou výzvou. Cestu ale k tomu rovnakému vrcholu. Toto je pre mňa viera.

Často vo Vašej knihe aj na Vašom instagrame spomínate rôzne premodlené zázraky. Spomínate si na nejaký zázrak, kedy Vám Pán Boh naozaj vyrazil dych?

Ja to tak beriem, že všetko čo bolo v Afrike, bolo požehnané Pánom. Hovorí sa, že do Afriky chodí len idealista, lebo keby si realista spočítal, čo ho tam čaká, tak tam nikdy nejde. Ja som tam išla a dostávala som nápady, ktoré boli úplne nekompatibilné s možnosťami, ktoré som v Afrike mala. Ale aj tak som sa ich snažila zrealizovať, pretože sa mi zdali dobré. A oni sa jednoducho zrealizovali. Veľkú rolu hrala nezištnosť a bezprostrednosť, podpora od pána profesora a Univerzity svätej Alžbety, dobrá myšlienka, ktorá mala pomôcť komunitám, pre ktoré sme robili. Práve toto sa v Božích očiach rátalo. Bola som ako hovorí Matka Tereza „ceruzka v Božích rukách“, ktorou si Boh napísal, čo chcel a ako to chcel. A bolo to dokonalé. Nemám ani jeden projekt, ktorý mi v Afrike nevyšiel. Bolo to veľa premodlených večerov na kolenách, kedy som všetky projekty odovzdávala Bohu, nechcela som sklamať sponzorov ani miestnych ľudí, ktorí už tušili, čo sa ide diať.

Načrtli sme tému modlitby. Čo pre Vás znamená modlitba?

Mám rada modlitbu ruženca. Keď niekomu sľúbim, že sa za neho pomodlím, tak sa určite pomodlím aspoň desiatok. Keď sa povie modlitba, okamžite

si spomeniem na profesora Krčméryho, ktorý sa každé ráno o 6:00 modlil v zadnej lavici Modrého kostolíka v Bratislave modlitbu posvätného ruženca. Veľký a pokorný človek. Jeho premodlenosť okolo neho vytvárala auru svätosti už na zemi. V modlitbe chcem v rovnakej miere ďakovať a prosiť. Ďakovná modlitba je veľmi dôležitá. Boh pozná moje prosby, trápenia a túžby. Zbytočne mu ich neopakujem. Teraz, keď sa mi narodil syn, veľmi veľa spievam a riadim sa tým Augustínovým: „Kto spieva, dvakrát sa modlí.“ Milujem spievať v zbore a od mladosti spievam žalmy v našej farnosti. Cez spev oslavujem Božiu slávu: „Na slávu Božiu jasaj celá Zem“. Keď neviem, aký je môj ďalší zmysel v živote, ktorým smerom sa mám pohnúť, modlím sa: „Bože, žehnaj môj život, aby bol tebe na slávu, mne na spásu, rodičom na radosť a svetu na osoh.“

Čo sa zmenilo po narodení Vášho syna?

Môj život predtým bol plánovitý. Oliver ma vrátil do prítomnosti preňho a pre ľudí, ktorí ma potrebujú teraz. Cítim neopísateľnú zodpovednosť a silu. Som pripravená spraviť maximum, aby som mu sprostredkovala možnosti pre čokoľvek, čo v živote bude chcieť robiť. Túžim, aby to dieťa vyrástlo v presvedčení a príklade, že život nemá limity. Lebo vtedy život začína, keď sa zbavíme stereotypov a predsudkov. Vtedy sa dejú veľké veci.

Máte svojho obľúbeného svätého, ktorého život Vás inšpiruje? Prípadne citát?

Pre mňa najviac inšpirujúcou je Matka Tereza. Páči sa mi na nej, že bola dobrá, ale striktná. Mne sa veľmi páči táto kombinácia, pretože v Matke Tereze sa

spája dynamická povaha s víziou neoblomnej, húževnatej, cieľavedomej ženy, ktorá neupustila od svojich zásad a nehovorila len to, čo druhí chceli počuť, len preto, že to znie pekne, s osobou nesmierne láskavou, obetavou, súcitnou a správnou. Ona posunula hranice svätosti opäť inde. Oderná, nadčasová, ale pokorná s konzistentným zmyslom života a hodnotami.

Môj najobľúbenejší citát je od sv. Dominika Savia: „Pre nás svätosť spočíva v tom, že sme stále veselí“. Jednoduché, však?

Prežívame najväčšie sviatky nás, kresťanov. Ako vnímate Veľkú noc?

Pre mňa Veľká noc, odhliadnuc od všetkých tradícii, ktoré sme dodržiavali od malička s rodinou, znamená návrat k podstate. Pozastavenie každodenného života, aspoň na pár dní prísť do úplne iného sveta, sveta zamyslenia a následne oslavy víťazstva nad smrťou. A túto udalosť znásobuje skutočnosť, že môžem byť súčasťou našej farskej rodiny a spievať s naším zborom. Práve spevom počas veľkonočných slávností viem sviatky oveľa intenzívnejšie a hlbšie prežiť. Taktiež sa teším na čas strávený s rodinou, ktorý je pre mňa veľmi vzácny, kedy vieme všetci vedome spomaliť za tým účelom, aby sme boli spolu a spoločne prežili tieto udalosti. Preto chcem všetkým čitateľom časopisu Gorazd odkázať: „Radujte sa!“ Keď na veľkonočnú vigíliu spievame „On vstal z mŕtvych“, mám zimomriavky a prežívam obrovskú radosť. Prajem vám radosť z uvedomenia si toho, že On vstal z mŕtvych.

Kreatívna výzva pre malých i veľkých

Milí naši čitatelia, milé deti,

krížová cesta, po latinsky "Via Crucis" alebo "Via Dolorosa", je kresťanským názvom pre pôvodnú cestu, ktorou kráčal Ježiš Kristus po tom, ako ho Poncius Pilát odsúdil na smrť. Na tejto ceste si musel Ježiš Kristus sám niesť kríž, na ktorom bol ukrižovaný.

Modlitba krížovej cesty je veľmi populárna v našich končinách a v súčasnosti najmä počas pôstneho obdobia a predovšetkým počas Svätého týždňa. Aj v našej kreatívnej výzve Vás povzbudzujeme nájsť si čas a rozjímať nad tajomstvami Krížovej cesty.

Milé deti, vyberte si jedno zo zastavení krížovej cesty a nakreslite nám ho, ako si ho vy predstavujete. Dospelí nám môžu naopak napísať zamyslenie k jednému vybranému zastaveniu Krížovej cesty. Nižšie nájdete pár obrázkov pre inšpiráciu. Svoje príspevky do kreatívnej výzvy nám môžete zasielať poštou na adresu redakcie: Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra, prípadne na mailovú adresu: gorazd@ksnr.sk do 10. mája 2024.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa zapojili do vianočnej súťaže a srdečne blahoželáme vyžrebovaným výhercom - Anna K., Drahomíra R., Margita H.

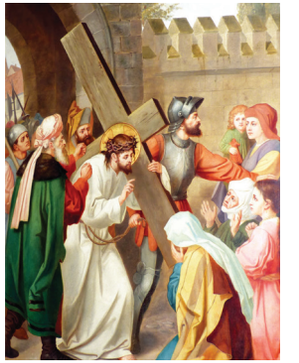

Drahí priatelia, ak máte záujem dostávať náš časopis priamo ku vám domov, môžete si ho objednať zaslaním objednávky s vašimi údajmi a počtom objednaných kusov na e-mailovú adresu gorazd@ksnr.sk alebo poštou na adresu Redakcia časopisu Gorazd, Samova 14, 949 01 Nitra. Odporúčaná cena za 3 čísla časopisu (1 ročník) je 4,00 € (cena zahŕňa 3 výtlačky - Vianoce, Veľká noc, Leto; poštovné a balné).

Kapitulské vtipy

Pán farár sa sťažuje:
- Organista zase neprišiel. Kto dnes bude hrať?
- Naši s Kanadou! (odpovedá miništrant)

Miništrant hovorí pánovi farárovi:
- Pán farár ja neviem pochopiť, ako mohol Pán Ježiš vydržať na púšti 40 dní bez Facebooku...

- Akej národnosti bol Adam?
- Slovák!
- Ako si na to prišiel?
- Veď na náboženstve nám pani katechétka hovorila, že Boh zavolal na Adama "Adam kde si?". Ak by to nebol Slovák, ako by mu teda Adam rozumel?

Katechéta vysvetľuje deťom, že Peter bol rybárom, ale keď ho Pán Ježiš povolal, ihneď zanechal siete a stal sa...
- Policajtom! - zakričal Janko
- Prečo policajtom? - pýta sa katechét
- No veď Pán Ježiš mu povedal, že odteraz bude chytať ľudí!

Loď sa potápa. Kapitán príde k cestujúcim a pýta sa ich:
- Kto z vás sa vie modliť?
- Ja! - hrdo sa ozve jeden z cestujúcich.
- To je dobre, lebo nám chýba jedna záchranná vesta!

Pán farár narazil do auta pred sebou. Vybehol z auta a kričí:
- Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!
- No tak toto mi bolo treba, cudzinec!

RÍMSKOKATOLÍCKA CYRILOMETODSKÁ BOHOSLOVECKÁ FAKULTA
Univerzita Komenského v Bratislave

PRIHLÁŠKY NA ŠTÚDIUM TEOLÓGIE
v Kňazskom seminári sv. Gorazda v Nitre

Magisterské štúdium dennou formou pre kandidátov kňazstva i laikov,

uplatnenie ako katolícky kňaz, učiteľ náboženskej výchovy, výkon pastoračných služieb vo farnosti, duchovné redakcie masmédií, práca v charitatívnych a humanitných inštitúciách,

termín podania prihlášky do 30. apríla 2024.

Prihláška na fakultu: www.frcth.uniba.sk/ais2

Prihláška do seminára: www.ksnr.sk

Deň otvorených dverí

Bohoslovci a predstavení Kňazského seminára sv. Gorazda v Nitre vás srdečne pozývajú na Deň otvorených dverí.

20. apríla 2024

Program:

10:00 - Svätá omša v Katedrále sv. Emeráma
11:00 - Otvorenie brány seminára a prehliadka priestorov
12:00 - Chutný obed
13:30 - Zábavný program pre deti i dospelých
14:30 - Adorácia a ukončenie programu

www.ksnr.sk